

ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτῶν νυχθημερόν, προσέθετο χαμπλοφῶνως.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

— Τί ἐννοῶ; Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφῶς: νύκτα καὶ ἡμέραν. Τὴν ἡμέραν εἶνε μικρότερον τὸ πρᾶγμα, ὑπάρχει τὸ φῶς, καὶ ὁ κόσμος βλέπει· ἀλλὰ τὴν νύκτα δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό, τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένῃ τις κανὲν δυστύχημα. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ κοιμᾶσθε τὴν νύκτα, καὶ νὰ ἐπαγρυπνήτε, νὰ ἐπαγρυπνήτε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις. Βεβαίως θὰ ἐνθυμῆσθε πολὺ καλὰ τὴν νύκτα, εἰς τὸν κῆπον, πλησίον τῆς πηγῆς· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν σας. Καὶ εἰπετα θὰ μὲ χρεωστεῖτε χάριν, φίλτατε.

Ἐἴτα ἐξεγράψην εἰς γέλωτα καὶ μοὶ ἐστρεψε τὰ νῶτα. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω μεγάλην σημασίαν εἰς τοὺς λόγους του· ἄλλως τε εἶχε τὴν φήμην μεγάλου ἐμπαίκτη καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ ραδιογραφεῖ τοὺς ἄλλους εἰς χορὸν μετμησιμῶν, εἰς ὃ συνέτεινε μεγάλως καὶ ἡ φύσις του, κλίνουσα εἰς τὸ ψεῦδος μέχρις ἀσυνειδησίας.

Μήπως ἠθέλησεν ἀπλῶς νὰ μὲ πειράξῃ; ἄλλ' ἕκαστος τῶν λόγων του εἰσέδυσεν ὡς δηλητήριον εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ εὐθύς τὸ αἷμα ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

«Ἰδοὺ λοιπὸν τί συμβαίνει, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ἔχει καλῶς! Δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ὅτι κἀτι τι μὲ εἰλκυε πρὸς τὸν κῆπον. Καλὰ λοιπὸν! δὲν θὰ γείνη πλεόν αὐτό», ἀνέκραξα ὑψηλοφῶνως καὶ ἐτυπτον τὸ στῆθος διὰ τῆς πυγμῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ γείνη οὕτω.

«Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μαλέδσκυ ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἦρχετο εἰς τὸν κῆπον; Ἴσως ἐπροδόθη μόνος του, διότι ἔχει τὸσσην ἀθάδειαν νὰ τὸ λέγῃ, ἢ μήπως ἦτο ἄλλος τις;»—Ὁ φραγμὸς τοῦ κήπου μας ἦτο λίαν χαμπλὸς καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸν διασκελίσῃ τις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅστις πῆσῃ εἰς τὰς χεῖρας μου δὲν θὰ καλοπεράσῃ, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ τὸ πάθῃ κανεὶς. Ὁ ἀποδείξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν προδότριαν (τὴν ἀεκάδου προδότριαν) ὅτι ἠξεύρω νὰ ἐκδικούμαι.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἦνοιξα τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἔλαβον ἓν ἀγγλικὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀγοράσει τελευταίως· ἐδοκίμασα καλῶς τὴν κοπὴν του, καὶ, μὲ συνεσπασμένης ὀφρῦς, μὲ ἀπόφασιν ψυχρὰν καὶ μυστηριώδη, τὸ ἐκρυσά εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ὡσάν νὰ ἦμην ἐξφκειωμένος μὲ τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις.

Ἡ καρδιά μου συνεστέλλετο ἐκ τῆς μυκωμένης ἐν ἐμοὶ ὀργῆς, καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἔμεινα σὺννοος, μὲ τὰ χεῖλῃ ἀκίνητα. Δὲν ἔκαμνον ἄλλο ἢ νὰ πηγαίνω ἐρχώμαι ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, θλιβὼς ἐν τῇ χειρὶ μου τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχεν ἦδη θερμανθῆν ἐν τῷ θυλακίῳ μου, προετοιμαζόμενος εἰς πρᾶγμα τι τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον.

Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν νέων τούτων καὶ ἀγνώστων μοὶ αἰσθημάτων τόσον εἶχον ἀ-

φαιρεθῆν, ὥστε πᾶν ἴχνος τῆς Ζηναΐδος ἐξέλειπεν ἀπὸ τῆς διανοίας μου.

Μοὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ νὰ ἴκουον ἀνά πᾶσαν στιγμὴν τὸ γνωστόν:

«Ἄλέκο, παιδί μου, ποῦ πηγαίνεις, πουλάκι μου; Ἦούχασε, παιδί μου, κοιμήσου!...» Καὶ ἔπειτα: «Ἄχ! τί ἔχεις, εἶσαι καταματωμένος!... τί ἔκαμες;...—Τίποτε!»

Μὲ τί σκληρὸν μειδιάμα ἐπανελάμβανον: «Τίποτε».

Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἀπὸ τινος χρόνου ἐπρόδιδε καλῶς κρυπτομένην ὀργὴν, παρετήρησε τὸ λυπηρὸν ὕψος μου, καὶ μοῦ εἶπε διαρκούντος τοῦ δείπνου:

— Τί φουσκῶνεις ἐστὶ, τί ἔχεις;

Ἄντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐμειδιάσα βεβιασμένως, σκεπτόμενος «ἐάν ἐγνώριζον.» (Ἐλεται συνέχεια) Μετφρ. Γ. Σ.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΟΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἐξ ὅλων τῶν συναισθημάτων ὅσα διεγείρει ὁ Ἔρως, τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ παραβληθῆ μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δοκιμάζετε, βλέποντες ἀνοιγομένην αἰφνιδίως θύραν ἢν ἐνομιζατε κλειστήν.

Ἐν τῇ ζωῇ, πολὺ γρηγορώτερα μπαίνουν πολλάκις εἰς τὴν πόρταν ὁποῦ θέλουν ἐκεῖνοι ὅσοι περιμένουν τὴν σειρὰν τῶν, παρὰ ἐκεῖνοι ποῦ σπρώχνουν τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἔμβουν.

Ἡ κυριώτερα ἴσως διαφορὰ μεταξὺ πολλῶν παραφρόνων καὶ πολλῶν νομιζόμενων φρονίμων εἶνε μόνη ἡ ἀνικανότης ἢν ἔχει ὁ παράφρων περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἤμπορεῖ νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλους ἐκ τῶν ὁμοίων του τὴν τρέλλαν ἢ ἢς κατέχεται.

Ἡ ἀνανδρία κατορθώνει νὰ εὐρίσκη δικαιολογίας κ' ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου πᾶς τις θὰ ὑπέθετεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν δι' αὐτὴν παρὰ μομφαί.

Οὐδένα τῶν ὑπαρχάντων μέχρι σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς ἐδεδελύχθη ὁδὸν τὸν Ἰῶβ. Ἄν ἐδλέπατε ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνθρώπον κυλιόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν, πλήρη πληγῶν, ξύνοντα αὐτὰς μὲ τὸ κεραμίδι του, καὶ κατενχαριστημένον δι' ἅλ' αὐτά, καὶ εἰπετα σὰς ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ τὸν θαυμάζετε καὶ νὰ τὸν μιμῆσθε, πῶς θὰ σὰς ἐφαίνετο, παρακαλῶ; ...

Τί περὶεργα πρᾶγματα! Ὄταν σὲ βλέπῃ εἰς τὸν δρόμον, ὁ μπαρμπέρης σὲ κυττάζει εἰς τὰ γένεα, ὁ παπουτσῆς σὲ κυττάζει εἰς τὰ παπούτσια, ὁ ράπτης σὲ κυττάζει εἰς τὰ ροῦχα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τί περὶεργα πρᾶγματα!

Οἱ παλαιοὶ οἶνοι, ὠριμάζοντες πολὺ, σπάζουν ἐνίοτε τὴν μποτίλλαν. Αἱ παλαιαὶ ιδέαι, παραμένουσαι ἐπὶ πολὺ ἐν-

τὸς αὐτοῦ καὶ ἀνακινούμεναι ἀνεκτέλεστοι, σπάζουν ἐνίοτε τὸ κεφάλι.

Θεέ μου, φύλαττέ με ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ξεύρω πῶς νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τὰ θηρία.

Πέντε ἀγγλοὶ πέντε ἀσχημαῖς, πέντε γάλλοι πέντε τρέλλαις, πέντε γερμανοὶ πέντε συμφύροντα, πέντε ἰταλοὶ πέντε μουσικαῖς, πέντε ἑλλήνες δέκα ἀνοσδαῖς.

Γιὰ φαντάσου διὰ μίαν στιγμὴν νὰ εἶσαι ψωμᾶς καὶ νὰ περιέλθῃς εἰς τοιαύτην φτώχειαν ὥστε νὰ μὴν ἔχῃς ψωμί νὰ φῆς!...

Τρομερὰ μὲ ἐνοχλεῖ ὅταν μ' ἐρωτοῦν εἰς τὸν δρόμον ἢ ἄλλοῦ πουθενά, καὶ ἀγνωστοὶ σου ἀνθρώποι πολλάκις, ὅπως συνήθως, τί ὥρα εἶνε. Καὶ διὰ ν' ἀπαλλαγθῶ ἐπιτέλους, σκέπτομαι νὰ κάμω τὸ ἐξῆς:

Νὰ προμηθευθῶ μίαν μεγάλην ἀγγλικὴν μάχαιραν, δίστομον, καὶ ὅταν κανεὶς τύχῃ νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἐκ νέου, νὰ τὴν ἐξάγω ἀμέσως, καὶ νὰ τοῦ λέγω αἰφνιδίως:

— Ὁ, τι ὥρα καὶ ἂν εἶνε, θὰ εἶνε ἡ τελευταία σου!

Ὑποθέτω ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ πολλοὺς θὰ κ ο π ῆ ἢ ὄρεξις αὐτῆ.

ἴξιων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Ἐκ τοῦ στενοῦ, ὡς τουρκικῆς πόλεως, δρομίσκου τοῦ Ψυρρῆ, σιρφετὸς διέρχεται, ποικίλος, ἀνθρώποι καὶ κτήνη, παιδία καὶ γυναῖκες, νοικοκυραῖοι καὶ ἐργάται, λαϊκὸν πλῆθος, πηγαῖνον ἢ ἐρχόμενον, διαφοροτρόπως ἐνδυμένον, ὡς ἐν ἀπόκρεφ προχείρῳ, πληροῦν βόμβου τὴν μικρὰν ὀδόν. Κορασίδες φέρουσαι τὰς στάμνας τῶν εἰς χεῖρας, διευθύνονται συχνά, πρὸς τὴν πλησίον βρύσιν τῆς πλατείας, διὰ νὰ τὰς γεμίσουν, μαθηταὶ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ σχολείου, ὀψοκομισταί, λούστροι, πλύστροι, μοδιστροῦλες, ἐμποροῦπάλληλοι, δικηγόροι ἐνίοτε μὲ δικογραφίας ὑπομάλις ἐξερχόμενοι τοῦ κοντινοῦ κακοργιοδικείου, ρυσοφόροι κἀποτε, βρακάδες ποῦ καὶ ποῦ, στρατιωτῶν πηλίκια καὶ ἀρβύλαι, κανὲν μαῦρο τσεμπέρι γραῖας, ἰθαγενῶν ἀθηναίων φουσκωμένα πρὸς τὰ ὀπίσω πανταλόνια, φθάνοντα μέχρι τοῦ γόνατος καὶ μόνον, πολύχρωμοι κνημίδες ὑποκάτω, ἐμφανίζονται, κινοῦνται, σπεύδουν, βραδυποροῦν, διασχίζουν τὸν δρομίσκον, βυθίζονται εἰς τὰς λοιπὰς τῆς συνοικίας ἀτραπούς, λαθρινθῶδεις, στενὰς ἐπίσης ἀλλὰ ζωτικώτατας ἀρτηρίας, ὑπηρετούσας τὴν ἐρμαϊκὴν ταινίαν, τὴν Βλασσαροῦν, τὸν Ἅγιον Φίλιππον, τὸ Γεράνι, τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, τὴν λεωφόρον Πειραιῶς, τὰ μέρη τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀμαξαὶ ἢ κάρρα, παταγοῦν περιοδικῶς, κυλίσονται μὲ προσοχὴν, μόλις χωροῦντα νὰ περάσουν, καταλαμβάνοντα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ σοκακιοῦ, μὲ τοὺς τροχοὺς τῶν συμπιεζο-